

ustanovení jest, že konkursní řízení nepomíjí samo sebou již usnesením rekursního soudu o zrušení konkursu, nýbrž jest třeba, by bylo řádně zlikvidováno, jmenovitě by dlužníkovu jmění, tvořící úpadkovou podstatu, bylo vráceno do jeho správy, a by při tom byla vyřízena i otázka útrat vzniklých úpadkovým řízením. Příslušnými k této likvidaci jsou orgány tohoto řízení, tedy správce podstaty, konkursní komisař a konkursní soud (čís. 6503 sb. n. s.). Právem proto soud první stolice zamítl návrh dlužníkův na vydání částky 3.000 Kč, s níž jest naložiti jako s konkursní podstatou, tudíž také zapraviti z ní útraty jako pohledávku za podstatou (§ 49 konk. ř.), již pravoplatně určené. Tím není dotčena otázka, zda a pokud se snad může dlužník, který k prohlášení konkursu nezavdal příčiny, hojiti na tom, kdo svým bezdůvodným návrhem vyvolal usnesení o prohlášení konkursu, které pak usnesením rekursního soudu návrh zamítnuvším bylo změněno.

Čís. 13402.

V otázce zastavení výkonu exekuce na základě exekučního titulu, vzešlého v nesporném řízení, jest i přípustnost opravných prostředků posuzovati podle předpisů exekučního řádu.

(Rozh. ze dne 28. března 1934, R I 127/34.)

Václavu H-ovi bylo v nesporném řízení usnesením ze dne 8. listopadu 1932 uloženo, by vyplatil své dceři Jarmile J-ové věno 80.000 Kč v měsíčních částkách po 700 Kč. Na základě tohoto usnesení byly povoleny Jarmile J-ové proti Václavu H-ovi exekuce. Právní zástupce Václava H-a složil u Zemské banky 15.400 Kč s určením, že částka ta bude doplňována měsíčně 700 Kč po tak dlouho, dokud usnesení ze dne 8. listopadu 1932 nenabude pravoplatnosti a že pak složená částka bude dle výsledku rozhodnutí nejvyššího soudu vyplacena stranám k rukám jich právních zástupců. K návrhu Václava H-a zastavil soud první stolice ve smyslu § 524 c. ř. s. dočasně výkon exekucí povolených usneseními ze dne 7., 21. června a 4. srpna 1933 až do doby, než bude rozhodnuto pravoplatně o stížnosti Václava H-a proti usnesení druhé stolice, jímž potvrzeno bylo usnesení ze dne 8. listopadu 1932 Nc II 661/31 pod podmínkou, že depositum 15.400 Kč bude měsíčně doplňováno 700 Kč. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by dále ve věci jednal a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs dlužníka.

Důvody:

Jest především zkoumati, zda dovolací rekurs jest přípustný. Dovolací rekurs čelí proti rozhodnutí rekursního soudu, jímž bylo zrušeno usnesení soudu první stolice, nařizující dočasné zastavení výkonu povolených exekucí. Rekursní soud uložil zároveň soudu první stolice, by o věci dále jednal a znovu rozhodl, a z odůvodnění napadeného usne-

sení jest zřejmé, že se tak má státi až po vyslechnutí stran. Ježto jde o otázku zastavení výkonu povolené exekuce, jest tu použití příslušných ustanovení exekučního řádu, jež platí o zastavení a odložení exekuce, i když jest vedena na základě titulu vzešlého v řízení nesporném. Platí tu tedy předpisy § 527 odstavec druhý c. ř. s. a § 78 ex. ř., podle nichž rozhodnutí, o jaké tu jde, může býti vzato v odpor jen, bylo-li v něm ustanoveno, že výkon příkazu uděleného první stoličce má býti předsevzat teprve, až by nabylo právní moci. Napadené usnesení však výhradu právní moci neobsahuje, pročež dovolací rekurs proti němu není přípustný a bylo jej podle § 526 druhého odstavce c. ř. s. a § 78 ex. ř. odmítnouti.

Čís. 13403.

Poplatek při prodeji věcí movitých, byla-li o tomto právním jednání zřízena právní listina, by tvořila důkaz proti zciziteli (čl. 1 A 2 pol. tar. 65/95 A 1), jest jen poplatkem listinným, nikoliv poplatkem z převodu majetku a neplatí o něm ustanovení § 72 popl. zák.

(Rozh. ze dne 28. března 1934, R I 172/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost nepřikázal soud první stolice eráru v přednostním pořadí poplatek z prodeje živého a mrtvého inventáře. Rekursní soud poplatek přikázal. Důvody: Soud první stolice nepřikázal přihlášenou pohledávku berního úřadu z převodu živého a mrtvého inventáře v ceně 640.894 Kč ze smlouvy, která byla uzavřena dne 27. července 1931 mezi dlužníky a manžely S-ovými, vyměřený na 9.390 Kč proto, že bylo nesporně zjištěno, že svršky, které byly prodány ve veřejné dražbě, nejsou příslušenstvím nemovitosti. Z toho odůvodnění vyplývá, že soud první stolice vychází z názoru, že převodní poplatek jen tehdy požívá výsadního pořadí, týká-li se nemovitostí, ale že nepožívá této výsady, jde-li o převod věcí movitých, jak tomu bylo v souzeném případě. S názorem tímto soud rekursní nesouhlasí, neboť jest v rozporu s ustanovením § 72 cís. pat. ze dne 9. února 1850 čis. 50 ř. zák., podle něhož poplatky z majetkového převodu váznou na věci, která jest předmětem převodu, a přicházejí přede všemi pohledávkami z titulů práva soukromého. Nečiní se rozdíl, zda jde o převod věci movité, či věci nemovité. Podle ustanovení § 268 ex. ř. přísluší i při rozvrhu výtěžku z dražby věcí movitých přednost pohledávkám, které požívají zákonného práva zástavního, mezi tyto pohledávky náležejí poplatky z převodu movitostí (§ 72 poplatkového zákona ze dne 9. února 1850 čis. 50 ř. zák. a min. nař. ze dne 3. května 1850 čis. 181 ř. zák.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Berní úřad domáhá se přikázání přihlášené pohledávky v pořadí výsadním z důvodu, že prý jde o poplatek z převodu majetku, jenž podle § 72 cís. pat. čis. 50/1850 ř. zák. vázne na věci, jež jest předmětem